

Strony w postępowaniu głównym

WB

Przy udziale: Przemysław Bac, notariusz

Sentencja

- 1) Artykuł 3 ust. 2 akapit drugi rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 650/2012 z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie jurysdykcji, prawa właściwego, uznawania i wykonywania orzeczeń, przyjmowania i wykonywania dokumentów urzędowych dotyczących dziedziczenia oraz w sprawie ustanowienia europejskiego poświadczenia spadkowego należy interpretować w ten sposób, że brak przewidzianego w tym przepisie powiadomienia przez państwo członkowskie o wykonywaniu przez notariuszy funkcji sądowych nie jest decydujący dla uznania notariuszy za „sąd”.

Artykuł 3 ust. 2 akapit pierwszy rozporządzenia nr 650/2012 należy interpretować w ten sposób, że notariusza — sporządzającego akt poświadczenia dziedziczenia, taki jak ten w postępowaniu głównym, na zgodny wniosek wszystkich uczestników postępowania poświadczeniowego — nie należy uznać za „sąd” w rozumieniu przywołanego przepisu, a w konsekwencji art. 3 ust. 1 lit. g) rozporządzenia nr 650/2012 należy interpretować w ten sposób, że takie poświadczenie dziedziczenia nie stanowi „orzeczenia” w rozumieniu tego przepisu.

- 2) Artykuł 3 ust. 1 lit. i) rozporządzenia nr 650/2012 należy interpretować w ten sposób, że poświadczenie dziedziczenia, takie jak to w postępowaniu głównym, sporządzone przez notariusza zgodnie z niespornym wnioskiem wszystkich uczestników postępowania poświadczeniowego stanowi „dokument urzędowy” w rozumieniu tego przepisu, któremu może towarzyszyć formularz, o którym mowa w art. 59 ust. 1 akapit drugi rzeczono rozporządzenia, sporządzony według wzoru z załącznika 2 do rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 1329/2014 z dnia 9 grudnia 2014 r. ustanawiającego formularze, o których mowa w rozporządzeniu nr 650/2012.

(¹) Dz.U. C 134 z 16.4.2018.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 13 czerwca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Areios Pagos — Grecja) — Ellinika Nafpigeia AE/Panagiotis Anagnostopoulos i in.

(Sprawa C-664/17) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Polityka społeczna — Dyrektywa 2001/23/WE — Zakres stosowania — Przejęcie części przedsiębiorstwa — Ochrona praw pracowniczych — Pojęcie „przejęcia” — Pojęcie „jednostki gospodarczej” — Przeniesienie części działalności gospodarczej spółki dominującej na nowo utworzoną spółkę zależną — Tożsamość — Samodzielność — Dalsze prowadzenie działalności gospodarczej — Kryterium stabilności dalszego prowadzenia działalności gospodarczej — Wykorzystanie czynników produkcji podmiotu trzeciego — Zamiar przeprowadzenia likwidacji przejmowanej jednostki)

(2019/C 263/08)

Język postępowania: grecki

Sąd odsyłający

Areios Pagos

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Ellinika Nafpigeia AE

Strona pozwana: Panagiotis Anagnostopoulos i in.

przy udziale: Syllogos Ergazomenon Nafpigeion Skaramagka, I TRIAINA, Panellinia Omospondia Ergatoypallilon Metallou (POEM), Geniki Synomospondia Ergaton Ellados (GSEE)

Sentencja

Dyrektywę Rady 2001/23/WE z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ochrony praw pracowniczych w przypadku przejęcia przedsiębiorstw, zakładów lub części przedsiębiorstw lub zakładów, w szczególności jej art. 1 ust. 1 lit. a) i b), należy interpretować w ten sposób, że ma ona zastosowanie do przejęcia jednostki produkcyjnej, gdy z jednej strony zbywający, przejmujący lub te dwie osoby wspólnie podejmują działania mające na celu dalsze prowadzenie przez przejmującego działalności gospodarczej wykonywanej przez zbywającego, ale również późniejsze zaprzestanie działalności samego przejmującego w ramach likwidacji, a z drugiej strony jednostka ta — nie mając zdolności realizacji swego celu gospodarczego bez wykorzystania czynników produkcji pochodzących od podmiotu trzeciego — nie jest całkowicie samodzielna, pod warunkiem, co powinien ustalić sąd odsyłający, po pierwsze, przestrzegania ogólnej zasady prawa Unii nakładającej na zbywającego i przejmującego obowiązek powstrzymania się od korzystania w sposób stanowiący oszustwo lub nadużycie z korzyści, jakie mogliby czerpać z zastosowania dyrektywy 2001/23, oraz po drugie, dysponowania przez daną jednostkę produkcyjną wystarczającymi gwarancjami zapewniającymi jej dostęp do czynników produkcji podmiotu trzeciego w taki sposób, że nie jest ona uzależniona od podejmowanych przez ten podmiot jednostronnie decyzji gospodarczych.

(¹) Dz.U. C 32 z 29.1.2018.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 12 czerwca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Svea hovrätt — Szwecja) — Patent-och registreringsverket/Mats Hansson

(Sprawa C-705/17) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Znaki towarowe — Dyrektywa 2008/95/WE — Artykuł 4 ust. 1 lit. b) — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Całościowe wrażenie — Wcześniejszy znak towarowy zarejestrowany wraz z oświadczeniem o rzeczeniu się prawa wyłącznego — Wpływ rzeczenia się prawa wyłącznego na zakres ochrony wcześniejszego znaku towarowego)

(2019/C 263/09)

Język postępowania: szwedzki

Sąd odsyłający

Svea hovrätt

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Patent-och registreringsverket

Strona pozwana: Mats Hansson